

ORDONANȚA CURȚII
DIN 28 MARTIE 1980¹

**Comisia Comunităților Europene
împotriva
Republicii Franceze**

„Carne de oaie - măsuri provizorii”

Cauzele conexate 24 și 97/80 R

În Cauzele conexate 24 și 97/80 R

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de consilierii săi juridici, Marc Sohier și Bernard Paulin, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul consilierului lor juridic, Mario Cervino, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

reclamantă,

împotriva

REPUBLICII FRANCEZE, reprezentată de către Gilbert Guillame, în calitate de agent și Noël Museux, în calitate de agent adjunct, cu domiciliul ales în Luxemburg, la Ambasada Franței, 2 Rue Bertholet,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de măsuri provizorii care să ordone pârâtei să înceteze de îndată să mai pună în aplicare oricare restricție la import și/sau taxă la importul de carne de oaie care provine din Regatul Unit,

CURTEA,

constituită din H. Kutscher, președinte, A. O’Keeffe și A. Touffait, președinți de cameră, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans și O. Due, judecători,

avocat general: F. Capotorti

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

ORDONANȚĂ

1 Prin Hotărârea din 25 septembrie 1979 pronunțată în Cauza 232/78 (*Comisia/Republica Franceză*, nepublicată încă), Curtea a decis că, aplicând în continuare după 1 ianuarie 1978 un regim restrictiv național la importul de carne de oaie care provine din Regatul Unit, Republica

¹Limba de procedură: franceza.

Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 12 și 30 din Tratatul CEE.

2 Prin cererile depuse la grefa Curții la 14 ianuarie și respectiv 13 martie 1980, Comisia a sesizat Curtea cu privire la introducerea a două acțiuni care urmăreau să constate că Republica Franceză, după ce a omis adoptarea măsurilor pe care le presupune executarea hotărârii menționate anterior, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 171 din tratat.

3 Prin prima cerere (Cauza 24/80), i se solicită Curții „să declare că Republica Franceză, aplicând în continuare după 25 septembrie 1979 regimul său restrictiv național la importul de carne de oaie care provine din Regatul Unit, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 171 din Tratatul CEE”.

4 Prin cea de-a doua cerere (Cauza 97/80), i se solicită Curții „să declare că Republica Franceză, aplicând în continuare după 25 septembrie 1979 o taxă la importurile de carne de oaie care provine din Regatul Unit, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 171 din Tratatul CEE”.

5 Republica Franceză a depus memoriul său în apărare în Cauza 24/80 la 22 februarie 1980. Aceasta a solicitat respingerea acțiunii, susținând, în esență, că articolul 171 implică faptul că, în vederea adoptării măsurilor pe care le presupune executarea unei hotărâri a Curții, trebuie să se acorde statelor membre un „termen rezonabil”, variabil după caz și că acest termen nu a fost depășit în speță.

6 La 13 martie 1980, ulterior introducerii acțiunii în Cauza 97/80, Comisia, în conformitate cu articolul 186 din tratat și cu articolul 83 din Regulamentul de procedură al Curții, a introdus o cerere de măsuri provizorii în ambele cauze, solicitând Curții „să ordone Republicii Franceze să înceteze de îndată să mai aplice orice restricție la import și/sau taxă la importul de carne de oaie care provine din Regatul Unit”.

7 Cele două cauze au fost conexe prin ordonanța Curții din 24 martie 1980.

8 Republica Franceză, recunoscând faptul că Hotărârea Curții din 25 septembrie 1979 îi impune obligația de a desființa organizarea sa națională a pieței de carne de oaie, a susținut că executarea imediată a acestei hotărâri întâmpină obstacole de ordin politic și economic. De asemenea, guvernul francez a susținut că ordonanța solicitată de către Comisie nu este reglementată de articolul 186 și că, în orice caz, nu sunt îndeplinite condițiile impuse de jurisprudența Curții pentru punerea în aplicare a măsurilor provizorii. Prin urmare, Republica Franceză s-a pronunțat pentru respingerea cererii de măsuri provizorii.

9 Comisia răspunde că intervalul care s-a scurs de la pronunțarea Hotărârii Curții în Cauza 232/78 depășește „termenul rezonabil” pentru adoptarea măsurilor necesare în vederea asigurării executării hotărârii Curții. Comisia consideră, prin urmare, că date fiind prejudiciile grave care rezultă din menținerea de către Republica Franceză a măsurilor restrictive la importul de carne de oaie care provine din Regatul Unit, este urgent să se ordone, prin intermediul măsurilor provizorii, eliminarea măsurilor menționate anterior.

10 Astfel cum este prevăzut la articolul 171 din tratat, în cazul în care Curtea de Justiție observă faptul că un stat membru nu și-a îndeplinit una din obligațiile care îi revin în temeiul prezentului

tratat, „acest stat membru este obligat să adopte măsurile pe care le presupune executarea hotărârii Curții de Justiție”.

11 În conformitate cu articolul 155, este de competența Comisiei să asigure „punerea în aplicare a dispozițiilor prezentului tratat, precum și a dispozițiilor adoptate de către instituții în temeiul acestuia”; prin urmare, îi revine Comisiei sarcina de a asigura executarea, de către statele membre, a hotărârilor pronunțate de către Curtea de Justiție.

12 În exercitarea acestei competențe, Comisia poate introduce acțiuni în temeiul articolului 169 din tratat, în cazul în care aceasta consideră că un stat membru nu a adoptat măsurile necesare pentru a asigura executarea unei hotărâri sau că măsurile adoptate eventual în acest sens nu sunt conforme cu obligațiile care rezultă din aceasta. Nu se poate exclude faptul ca, în cadrul unei astfel de acțiuni, să i se solicite Curții de Justiție să dispună măsurile provizorii necesare eventual, în temeiul articolelor 186 din tratat și 36 din Statutul Curții de Justiție, cu mențiunea ca respectivele condiții prevăzute de aceste dispoziții, precum și de articolul 83 din Regulamentul de procedură să fie întrunite. Este de competența Curții să aprecieze această necesitate pentru fiecare caz în parte, în conformitate cu criteriile stabilite prin dispozițiile menționate.

13 În prezenta cauză, această necesitate trebuie să fie evaluată având în vedere, pe de o parte, elementele de drept care rezultă din Hotărârea Curții din 25 septembrie 1979 și, pe de altă parte, obiectul celor două acțiuni introduse ulterior de către Comisie împotriva Republicii Franceze pentru neîndeplinirea obligațiilor care decurg, pentru aceasta, din articolul 171 din tratat.

14 În lumina acestor considerente trebuie, în primul rând, să se amintească termenii Hotărârii din 25 septembrie 1979. În cazul în care este adevărat că a fost recunoscut de către Curte „realitatea problemelor cu care autoritățile franceze se confruntă în sectorul în cauză și interesul manifestat pentru instituirea, în cel mai scurt timp, a unei organizări comune a pieței pentru carnea de oaie”, aceasta a indicat, cu toate acestea, că „după expirarea perioadei de tranziție prevăzută de Tratatul CEE și, în ceea ce privește noile state membre, expirarea acestor termene de tranziție prevăzute în mod specific de Actul de aderare, funcționarea unei organizări naționale a pieței nu se mai poate opune efectului deplin al dispozițiilor din tratat referitoare la eliminarea restricțiilor în calea comerțului intracomunitar”.

15 În cazul în care Curtea a observat în hotărârea sa că este responsabilitatea „instituțiilor competente și numai a acestora să adopte, în termenele corespunzătoare, măsurile necesare în scopul de a găsi, într-un cadru comunitar, o soluție de ansamblu pentru problema pieței cârnii de oaie și a dificultăților speciale care se prezintă în această privință în anumite regiuni”, aceasta a precizat că nerealizarea lucrărilor instituțiilor comunitare în vederea instituirii unei organizări comune a pieței în sectorul în cauză „nu constituie, cu toate acestea, un motiv suficient, pentru un stat membru, de a menține o organizare națională a pieței care să prezinte caracteristici incompatibile cu cerințele tratatului referitoare la libera circulație a mărfurilor, precum restricțiile la import și perceperea de redevențe pe produsele importate, indiferent de denumirea acestora.”

16 Astfel după cum a stabilit Curtea în Hotărârea sa din 13 iulie 1972 (Cauza 48/71, *Comisia/Italia*, Rec. 1972, p. 529), constatarea, printr-o hotărâre care a fost investită cu autoritatea de lucru judecat în privința statului membru în cauză, a neîndeplinirii obligațiilor care îi revin în temeiul dreptului comunitar implică „pentru autoritățile naționale competente interdicția de drept de a pune în aplicare o normă națională recunoscută drept incompatibilă cu tratatul și, după caz, obligația de a adopta toate dispozițiile pentru a facilita realizarea efectului

deplin al dreptului comunitar”. Rezultă că, numai prin efectul hotărârii privind constatarea neîndeplinirii obligațiilor, statul membru în cauză este obligat să adopte, fără a se putea opune niciunui obstacol indiferent de natura acestuia, toate măsurile necesare eliminării acestei neîndepliniri.

17 Prin urmare, Republica Franceză este obligată, în temeiul articolelor 12 și 30 din tratat, astfel cum a fost stabilit prin Hotărârea din 25 septembrie 1979, să înceteze aplicarea oricărei măsuri restrictive, indiferent de forma acesteia, la importul de carne de oaie care provine din Regatul Unit; s-a constatat în hotărâre că această obligație producea efecte de la 1 ianuarie 1978.

18 În plus, trebuie amintit că obiectul acțiunii în cauzele 24/80 și 97/80 este de a constata că Republica Franceză, continuând să aplice regimul său restrictiv după pronunțarea Hotărârii din 25 septembrie 1979, nu și-a îndeplinit obligațiile impuse de articolul 171 din tratat.

19 Solicitând Curții, în cadrul unei proceduri de ordonanță președințială pentru dispunerea de măsuri provizorii, să îi ordone Republicii Franceze să înceteze de îndată punerea în aplicare a regimului său restrictiv, Comisia cere Curții să emită o ordonanță al cărei obiect ar corespunde, în esență, cu Hotărârea din 25 septembrie 1979. De aici rezultă că măsurile reclamate, cu titlu provizoriu, de către Comisie nu sunt, în condițiile date, necesare în sensul articolului 186 din tratat.

20 Prin urmare, nu este necesar să se ordone măsurile provizorii solicitate de către Comisie.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu titlu provizoriu,

hotărăște

1) Nu este necesar să se dispună măsurile provizorii solicitate de către Comisie.

2) Cheltuielile de judecată sunt rezervate.

Pronunțată de Curte la Luxemburg, 28 martie 1980.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
H. Kutscher